

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 16367 van 25 september 2008
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN LAER loco advocaat R. JESPERS en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.

Over de feitelijke gegevens van de zaak.

1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 4 april 2006, verklaart er zich op 23 april 2007 een tweede maal vluchteling.
2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoeksters tweede asielaanvraag bij beslissing van 25 april 2008, verstuurd op 29 april 2008.
3. De feiten aan de basis van verzoeksters asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren in Kandahar, maar groeide op in Kabul. U bent van Pashtou-origine en u bent een sjiitisch moslim. In 1993 (1372, Afghaanse Kalender of AK), toen de Mudjaheddin de controle had over Kabul, kwamen uw ouders en zussen om ten gevolge van een raketinval op uw huis. U was toen ongeveer elf jaar oud. Na de dood van uw familie trok u in bij uw oom B., de broer van uw vader. Ongeveer een maand later vergezelde u uw oom naar de stad Mashad, in Iran. U ging er niet naar school, maar volgende gedurende 6 à 7 maanden Engelse les. Ongeveer in 1996, rond uw veertiende, werd u door uw oom uitgehuwelijkt aan D.J.Z.. Sinds uw huwelijk verbleef u bij uw echtgenoot en zijn ouders in de stad Karaj, eveneens in Iran. Omdat u maar niet zwanger werd, werd u vaak geslagen door uw echtgenoot. In 2000 (1379, AK) beviel u uiteindelijk van een zoontje, F.. Hierna liet uw echtgenoot u met rust. In 2003 (1382, AK), toen u en uw zoontje aan het wandelen waren, kwam uw zoontje bij een auto-ongeluk om het leven. Uw echtgenoot en uw schoonvader stelden u verantwoordelijk voor de dood van F.. Als gevolg werd u zwaar mishandeld door uw echtgenoot en zelfs door uw schoonvader. Hierna bleek het opnieuw onmogelijk om zwanger te worden. Uiteindelijk besloot uw echtgenoot met een tweede vrouw te trouwen. Toen uw familie hoorde over de dreiging die Afghanen in Iran liepen om onder dwang te worden teruggeleid naar Afghanistan, besloot uw familie vrijwillig terug te keren naar jullie land van herkomst. Ongeveer zes maanden voor uw aankomst in België, keerden u, uw echtgenoot en uw schoonouders terug naar Kabul. Enkele weken later keerden ook uw oom en zijn familie terug naar Kabul. U vestigde zich met de familie van uw echtgenoot in het huis van uw oom. Uw oom en zijn familie trokken in bij de schoonouders van uw oom. Een maand na jullie aankomst in Kabul trad uw echtgenoot in het huwelijk met N.. U was niet gelukkig met dit tweede huwelijk. U verdroeg het niet met haar in hetzelfde huis te wonen. Uiteindelijk ging u te rade bij uw oom. Hij stelde dat uw echtgenoot een echtscheiding zeker zou weigeren, de reden waarom hij hierover geen enkele onderhandelingspoging ondernam. Hij raadde u aan om Afghanistan te verlaten. Uw oom nam de nodige maatregelen voor uw reis. In maart 2006 verliet u Afghanistan. Op 4 april 2006 kwam u in België aan. Nog diezelfde dag vroeg u asiel aan. Het Commissariaat-generaal nam op 19 maart 2007 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Op 23 april 2007 vroeg u een tweede maal asiel aan. U beroept zich op het feit dat de situatie in Afghanistan onveilig is. U legt geen documenten naar voren ter staving van uw identiteit, reisroute of asielrelaas.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekster er niet in geslaagd is haar vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- op 2 augustus 2006 heeft het Commissariaat-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen nadat verzoeksters asielaanvraag bedrieglijk werd bevonden; zij brengt bij haar tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aan die deze appreciatie zouden kunnen wijzigen;
- verzoekster maakt niet aannemelijk tot aan haar vertrek naar België nog zes maanden in Afghanistan gewoond te hebben;
- verzoekster maakt niet aannemelijk een alleenstaande vrouw te zijn zonder familiale netwerken waar zij kan op terugvallen;
- verwezen wordt naar het advies UNHCR om de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster te weigeren aangezien zij afkomstig is uit Kabul.

1. Over de gegrondheid van de zaak.

- 2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van het recht van verdediging zoals vastgelegd in de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie en zoals blijkt uit de gemeenschappelijke constitutionele tradities van de lidstaten.

Verzoekster betoogt dat het recht op een beroep in volle rechtsmacht een grondrecht is dat gegarandeerd wordt door het gemeenschapsrecht en meent dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet voldoet aan de vereisten van een beroep met volle rechtsmacht. Deze grondrechten behoren nochtans als algemeen rechtsbeginsel tot het gemeenschapsrecht. Verzoekster verwijst hiervoor naar uitspraken van het Hof van Justitie.

In een tweede middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekster meent dat artikel 47 van toepassing is en gewaarborgd dient te worden in alle zaken die de Europese Unie regelt, waaronder ook het asielrecht. De procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zou niet voldoen aan de waarborgen van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Verzoekende partij stelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht dient te hebben, maar thans niet aan deze vereiste voldoet aangezien de Raad geen eigen onderzoeksbevoegdheid heeft. Verzoekster geeft hierbij een uiteenzetting over het begrip “volle rechtsmacht” en ondersteunt haar betoog onder meer met rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens omtrent de toepassing van artikel 6, lid 1 van het E.V.R.M. Zij merkt ook op dat zowel de Kwalificatierichtlijn (2004/83) als de Procedurerichtlijn direct verwijzen naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en dus ook naar artikel 47 van het Handvest; dat dit artikel gelijklopend is met de invulling van artikel 6, lid 1 van het E.V.R.M. met dit verschil dat het toepassingsgebied zich niet alleen uitstrekt over burgerlijke en strafrechtelijke materies, maar naar alle materies die het Europees recht regelt waaronder dus ook het asielrecht; en dat de tekst van artikel 47 van het Handvest de artikelen 6 en 13 incorporeert. Ten slotte vraagt verzoekende partij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie.

Gelet op hun inhoudelijke verbondenheid worden beide middelen samen behandeld.

- 2.1.2. De Raad merkt op dat artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie als dusdanig geen bindende kracht heeft. Het Europees Hof van Justitie stelt in de zaak

C-540/03, anders dan voorgehouden door verzoeker, uitdrukkelijk dat “het Handvest geen bindend rechtsinstrument is” (R.v.St., X, beschikking betreffende de toelaatbaarheid in administratieve cassatie, nr. 1.400, 18 oktober 2007).

Artikel 6 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens is niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Voormelde wet van 15 december 1980 voorziet uitdrukkelijk dat het beroep tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal een beroep is met volle rechtsmacht. De Raad kan luidens artikel 39/2, §1, de bestreden beslissingen bevestigen, hervormen en vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid of het ontbreken van essentiële elementen die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen. Zulks houdt in dat de Raad kennis neemt van het geschil in zijn volledigheid en de beslissing van de Commissaris-generaal kan herzien, ongeacht op grond van welk motief deze tot de bestreden beslissing is gekomen. Het gebrek aan aanvullende onderzoeksbevoegdheid wordt ondervangen door een aantal correcties: de vreemdeling mag overeenkomstig artikel 39/76 onder bepaalde voorwaarden nieuwe gegevens aanvoeren in het verzoekschrift en de Raad kan ook op eigen initiatief beslissen om onder bepaalde voorwaarden rekening te houden met elk nieuw gegeven dat hem ter kennis wordt gebracht door de partijen, ook tijdens de terechtzitting, en zulks zelfs wanneer daarvan geen melding is gemaakt in het inleidend verzoekschrift. Ten slotte kan de kamervoorzitter of rechter in vreemdelingenzaken de bestreden beslissing vernietigen en voor een nieuw onderzoek terugsturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen indien hij van oordeel is dat hij de zaak niet ten gronde kan onderzoeken omdat hij niet beschikt over bepaalde essentiële gegevens en waarvoor het nodig is aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen (R.v.St., X, beschikking betreffende de toelaatbaarheid in administratieve cassatie, nr. 1344, 9 oktober 2007).

Aangezien op basis van het voorgaande duidelijk blijkt dat verzoekster wel degelijk over een beroep bij volle rechtsmacht beschikt bij de Raad is het dan ook niet noodzakelijk een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie te stellen.

- 2.1.3. In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en een schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

Verzoekster stelt dat zij, rekening houdend met de feitelijke en persoonlijke omstandigheden van haar zaak, door middel van een coherent en duidelijk verhaal heeft aangetoond dat zij vervolgd zal worden indien zij terugkeert naar haar land van herkomst, minstens dat een verder verblijf er ondraaglijk zal zijn. Verzoekster erkent dat de bewijslast van haar asielaanvraag bij haar ligt, doch dat – gezien de uitzonderlijke omstandigheden van een asielaanvraag en de beperkingen die inherent zijn aan de asielaanvraag zelf – deze bewijslast genuanceerd dient te worden. Minstens dient het voordeel van de twijfel toegepast te worden conform het Handboek van het UNHCR, aangezien zij een waarheidsgetrouw, coherent en duidelijk relaas heeft gegeven.

- 2.1.4. De Raad stelt vast dat de concrete motieven van de bestreden beslissing niet worden weerlegd in voorliggend verzoekschrift. De motieven van de bestreden beslissing blijven bijgevolg onverminderd gehandhaafd. Verzoekster beperkt zich tot een algemene uiteenzetting betreffende de bewijslast. Een dergelijk verweer is niet dienstig om de wettigheid van de motivering van de bestreden beslissing aan te vechten.

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegepast als men overtuigd is van verzoeksters algemene geloofwaardigheid en wanneer de verklaringen van verzoekster

coherent en aannemelijk zijn (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 204-205). Uit de bestreden beslissing blijkt echter dat verzoeksters eerste asielaanvraag door het Commissariaat-generaal op 15 maart 2007 werd afgesloten met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf omdat haar asielaanvraag bedrieglijk werd bevonden en dat verzoekster in het kader van haar tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen heeft aangebracht die haar geloofwaardigheid kunnen herstellen. De bestreden beslissing motiveert uitgebreid waarom aan verzoeksters beweerde terugkeer naar Afghanistan (voor haar vertrek naar België) geen geloof kan worden gehecht. Bovendien wordt er geen geloof gehecht aan verzoeksters voorgehouden profiel van alleenstaande vrouw zonder familiale netwerken waarop ze zou kunnen terugvallen.

2.1.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

1. Ten slotte vraagt verzoekende partij haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.2.2. De Raad stelt vast dat verzoekster geenszins op concrete wijze uitwerkt waarom zij zich zou kunnen beroepen op de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster vraagt over te gaan tot onderzoek van de huidige mensenrechtensituatie in Afghanistan en meer bepaald het risico op vervolging en mensenrechtenschendingen voor alleenstaande vrouwen, maar brengt geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst.

Met betrekking tot verzoeksters verwijzing naar haar situatie van alleenstaande vrouw merkt de Raad op dat de bestreden beslissing uitgebreid motiveerde waarom hieraan geen geloof kan worden gehecht. Dit motief werd door verzoekende partij geenszins weerlegd, noch werd dienaangaande een aannemelijke verklaring gegeven. Dit motief blijft bijgevolg overeind.

Hoe dan ook, kan voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet een verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst niet volstaan doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Verzoekster maakt zelf het bewijs van dergelijk verband met haar persoon onmogelijk door ongeloofwaardige verklaringen af te leggen betreffende haar voorgehouden terugkeer gevolgd door een verblijf van zes maanden in Afghanistan. Bij gebrek aan elementen betreffende de afkomst van een kandidaat-vluchteling kan de subsidiaire beschermingsstatus niet worden verleend.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 25 september 2008 door:

mevr. A. VAN ISACKER,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. C. DIGNEF,	toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. DIGNEF.

A. VAN ISACKER.